

se podíval, že ta panenka chtěla jet semka a že jí Šturska, jako matka, nezbraňovala. Říkala, že to slíbila panu bratránkovi-profesorovi, on že se dycky u nich stavuje, dyž jede přes Litomyšl. — Ale cák je nám po tom, tím si hlavu nelámejme!“

Soused Hledík správněji soudil než jeho Johanciným vychloubáním popuzená žena. Aninka Štursova, byvší bratránkem uvedena ve světnici, kde prve se študenty se učil, skoro se zalekla mrzutého obličje své sestřenic a hrozivého pohledu starého Drašara. Neměle k němu přikročila, vyřivotala pozdravení rodičů a chtěla mu ruku polibit; on se jí vytrhl, zamumlal: „Nemám kdy, musím na pole...“, odešel pak do kuchyňky a odtud do síně, bouchnuv za sebou slyšitelně dveřmi.

Josef Justin hleděl na sestru, očekával, že ona nevládnost otcovu napraví, sestřenici, vskutku lbeznu, nějak uvírá; ale vida, že dívá se na ni stále zamračeně, mlčky, upozorňoval Annu, aby usedla, odložila, udělala si pohodlí, a odkládaje její klobouček na vysoko nastanou postel, řekl: „Otec je všecek uondaný a mrzutý, má nyní na poli tolik práce! Však to znáš z domova, jak bývá po žních! Jest to hezké od tebe, Aninko, žeš přijela. Prázdniny se brzy skončujou, už jsem se bál, žeš na slíbenou návštěvu zapomněla.“

Anna tu seděla s hlavou skloněnou, všecka rozpaký zarděla, a uhlazovala si hezkými, neupracovanými prstíky bohaté vlny, které měla k spánkům sčesány, ve dva copy spleteny a kolem drobných zaružových usí zatočeny. Pak zase si čechrala své vyduté průhledné rukávy, otáčela dlouhé konce stužek kolem prstů a nevěděla, co by řekla, aby sestřenici, kterou jen málo znala a jejíhož zezatělého, zamračeného obličje se stále ještě lekala, více si nerozmněvala.

Michl marně očima vybízel sestru, aby mladého hosta něčím uctila; se zahabemím si připamatoval, jak rádi a pohostinně jej u Štursů po všecka léta vítali. Aby důtklivěji upozornil, pravil usedaje vedle Aninky: „Jsi asi velmi unavena, snad i hladova? Jakous měla cestu? Vůz sousedův není zrovna pohodlný! To je lépeji pěšky.“

„Já vim, pane bratránku,“ zašeptala Anna nesměle. „Ale neměla jsem se s kým vydat, a tak jsem byla ráda, že mne pan Hledík svezl. Cesta nebyla nejhorská, a v lese, v Dolečkách, bylo tuze hezky! Jen dlouhá byla k nepřekání. A horko bylo chvílěna.“

„Tot! Takový paraplíčko tomu nezabrání,“ ozvala se Johana kousavě. „Do slunce nejlip plátená loktuška, a ne panská paráda.“

„Chodím v Litomyšli taky v těch šatech, a nikdy mi horko není,“ bránila se Anna Štursova, rdíc se ještě více nevolí nad příkroty Johancinou. „Nebyla bych se vydala, kdybych to panu bratránkovi nebyla rukouदानím slíbila. Náš velebníček taky psal, abych se jistě do Poličky podívala a mu napsala, jak se tu všichni máte. Je s knížecí rodinou teď v Černovicích u Tábora. Ještě vzpomíná, jak se na Hluboké s bratránkem setkal.“

„Tot je láska nenadálá, — a nikdy se velebněj pán bratránek vo nás nestaral,“ řekla na to Johana zase nevládně. „Nedbali jsme jeden vo druhýho, však jsme věděli proč! Nebejt Štursky, nebyla by rodina Michlova upadla do neštěstí a do starosti.“

„Sestro, tomu je dávno, a páter František ani tady Aninka za nic nemůžou,“ zamračil se nyní Josef Justin nad tvrdostí sestřinou a opakoval: „Tys jistě unavena a hladova, Aninko!“

„Hladova nejsem, naše mamička mi toho nachystala na cestu, že ještě panu Hledíkovi jsem dala. Ale chtěla bych se něčeho napít, je mi pořád horko.“

„Johanka donese piva, máme je vždycky ve sklepe, vždyť jsme dům várečný,“ žertoval Michl. „A něco k němu také se snad v komoře najde.“

Zamračené Johaně nezbyvalo než pro pivo odejít, viděla, jak bratrovi, třebaže žertoval, nabíhají na čele žíly a jak se na ni dívá již ne prosebně, ale velitelcky.

Když odcházela, vypínajíc pyšně svou vysokou postavu, vzal Josef sestřenici láskyplně za ruku: „Jsem rozradostněn, žeš přijela, Aninko! Mnoho jsem vzpomínal na poslední návštěvu u vašich. My se nyní tak zřídka vídáme! Předce dvěma roky jsem býval u vás na Lánech kolikrátě za týden!“ Zahleděl se na její šňhlou postavu ve vzdušný šat oděnou, na zaružovělou tvář, která bílou, měkkou bradou pojila se k jemnému odhalenému krku a šíji; zabloudil i k malé nožce ve vykrojeném, pentličkami ovázaném stěvíčku, která vyhlédala zpod vzdouvajících se řasnatých sukni.

Vášnivě pohledy mladého pánisty mátlý Annu, ale přece hlesla něžně: „Taky já se na vás, pane bratránku těšila, — když jste byl v Budějovicích a v Berouně, mnoho jsem na vás